

Українські Вісті

П'ятниця, 26 липня 1947 р.

UKRAINIAN NEWS

Число 44 (102) Рік III

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Читайте сьогодні:

Міжнародна інформація (стор. 1).
В. Василенко. Без СССР і його сателітів (стор. 2).
У справі переселення на працю до Голландії (стор. 2).
Лист із Бразилії (стор. 2).
П. Надтисинський. Перші дипломанти УЄВШ (стор. 3).
Юл. Мочан. Чого нам треба і не треба вчитися в німці (стор. 3).
Максим Гуля. По слову партії (стор. 3).
Микола Таволга. Свято весни (стор. 4).

Адреса редакції й адміністрації: Neu Ulm, Ludwigstrasse 10.

Останні

Суд над українськими повстанцями
ВАРШАВА. (ГА). 22 липня. Як повідомила агенція Ройтер, польський військовий трибунал засудив до страти 32 членів підпільної української організації. Їх обвинувачували в спробі захопити владу в південно-східній Польщі.

Втікачі з "того боку".

ВІДЕНЬ. (РШТ.) 22 липня. Останнім часом перебігає з Югославії до Австрії велика кількість втікачів. З Румунії прибуває щоденно дуже багато людей.

Зізнання Маніу

БУКАРЕШТ. (ББС). 22 липня. Агенція Ройтер подає з Бухаресту, що союзна агенція ТАСС, що лікер румунської національної селянської партії Ю. Маніу зізнався, нібито він посилав за кордон деяких діячів з метою інформувати закордон про становище в Румунії і сприяти поваленню теперішнього румунського уряду.

Шаріф апелює до світу

БАТАВІЯ. (Радіо-Беромунстер). 22 липня. Колишній міністер-президент Індонезії д-р Шаріф прибув до Сингапуру. З доручення індонезійського уряду він відвідав Англію, Індію, Австралію і США, щоб привернути на свій бік прихильність суспільної opinio publicae країн до індонезійської справи. Д-р Шаріф звернувся сьогодні до народів світу з закликом допомогти поклати край кровопролиттю в Індонезії.

Партизанський рух на Мадагаскарі

ПАРИЖ. (РШТ.). 22 липня. Рух повстанців на Мадагаскарі помітно поживалюється, зокрема посилюються напади на Тананаріву, мадагаскарську столицю. Для боротьби з повстанцями з Франції надіслано нові військові з'єднання. Летючки, розкидані французами, закликають місцеве населення до порадку.

Розпущено партію свободи

БУДАПЕШТ. (ББС, РШТ.). 22 липня. Головна права опозиційна партія Угорщини, партія свободи, вирішила припинити свою діяльність і швидко ліквідуватися. Останній її лідер, В. Ізак, сказав, що незадовго до ліквідації незалежності уряду захистити свободу опозиційної партії. А тому вона себе скасовує. Її члени думають зовсім обличчати політичну діяльність. Провідник партії свободи Шульц сказав сьогодні свій навідат як член парламенту.

Протегують чорний ринок

ВІДЕНЬ. (РШТ.). 23 липня. З Відня повідомляють про інтенсифікацію чорного гандалю городиною й садівництвом з Югославії. За підтримкою російських окупантів частини югославів ввозять до Австрії вино, абрикоси, помідори і сир. А що вони не зупиняє цього, то значну частину продукції великих перекупників (процентерів), що збувають усе це за спекулятивними цінами, чим підживляють державу сталі австрійського населення.

Сеньора Перон у Франції

ПАРИЖ. (Зюдвестфунк). 23 липня. Французький державний президент Орліан прийняв учора дружину аргентинського президента Перона. На аудієнції були присутні Рамадіа і Бідо. Французька урядова партія протестує проти запрошення дружини Перона до Франції.

Колоніальна війна в Індонезії

БАТАВІЯ. (ЮП, Дена-Ройтер). 21 липня. З огляду на те, що всі спроби мирним шляхом поладити всі протилежності між голландським та індонезійським урядами не дали певних наслідків, Голландія вже не почуває себе зв'язаною угодою про перемир'я. Так заявив у одному листі до індонезійців голландський генерал-губернатор Г. ван Мук. Голландський міністер-президент д-р Бель перед тим оголосив радіом, що його уряд вирішив силою зброї змусити індонезійців виконувати угоду про перемир'я. Отож, у неділю опівночі (за місцевим часом) голландські війська розпочали з усіх своїх позицій наступ проти індонезійських частин. У Батавії вони зайняли всі суспільні будинки і позарештовували політичних провідників. Згідно з повідомленням індонезійської пресової агенції "Антара", важкі бої точаться на "Бандунгському фронті", а також коло Сімерангу. Голландські літаки бомбардували Суракарту, Молян і Коре. До Черібову зайшов один голландський військовий корабель.

В багатьох місцевостях голландські літаки скидали летючки, в

яких закликається населення зберігати спокій і не застосовувати тактики "спаленої землі", чим погрожує індонезійський уряд. Як повідомляє Ройтер, прем'єр-міністр Індонезії д-р А. Шаріфудін у понеділок звернувся радіом до населення, закликаючи його до зброї "на захист своєї незалежності". Індонезійський державний президент Сокарно апелював сьогодні радіопромовою до Об'єднаних Націй. Він, мовляв, переконаний, що правда на боці Індонезії; він ладен порушити це питання в Об'єднаних Націях. Зупинившись на промові голландського міністер-президента, Сокарно сказав: "Ми чули ваші аргументи, але ніхто, що має ще почуття обов'язку, не може зрозуміти цього нападу на свободу республіки, нападу, якого не можна нічим виправдати... Напад голландців означає початок колоніальної війни. Попад 90% людства не можуть вже виправдовувати старої колоніальної політики, навіть Голландія. А тому в цій боротьбі за свободу ми мусимо боронитися. Нам закидали порушення угоди про перемир'я і безліч інших дрібних

злочинів. Але все це нічого не означає, якщо взяти під увагу, що ця держава, яка існує вже два роки і втратила більшу частину Голландії, а населення в ній в шість разів більше, ніж в Голландії, — що ця держава жила весь час економічно, політично і мілітарно ізольовано від решти світу".

Головнокомандувач голландських збройних сил в Індонезії ген.-лейтенант Спор у наказі до своїх військ підкреслив, що боротьба велеться не проти індонезійського народу, а проти режиму індонезійської республіки, від якого терпить муки народ.

Як довідалась агенція ЮП із Лондону, представник англійського міністерства закордонних справ заявив, що Англія не схвалює голландських військових заходів в Індонезії. Англійський уряд ладен взяти на себе роль посередника між обома сторонами.

БАТАВІЯ. (РШТ.-Радіо-Мюнхен). 22 липня. Згідно з останніми повідомленнями, голландські частини висадилися на північному та східному побережжі Яви і швидко просуваються вперед. Індонезійці підтверджують ці повідомлення.

Ще про вбивство міністрів у Бірмі

ЛОНДОН. (АП). 21 липня. Як уже повідомлялось, група терористів напала в суботу на будинок бірманської виконавчої Ради і забила чергою з кулемета 7 міністрів, серед них також заступника голови Ради д-ра Уанг Сан. Двох інших членів Ради поранено. Отже, зама-

хом фактично знищено всю виконавчу Раду, що складалася з 9 представників. Вона готувалася опрацювати до жовтня конституцію, після того, як англійці пообіцяли Бірмі незалежність. Уанг Сан, провідник антифашистської Ліги народної свободи, найсильнішої полі-

тичної партії Бірми, був завзятим противником комуністів.

Пандіт Неру, віцепрезидент індійського тимчасового уряду, висловив свій жал з приводу вбивства чільних мужів бірманського народу, що тепер, саме напередодні незалежності Бірми, є найбільшою трагедією. Відразу ж після замаху поліція провела в Рангуні облави, заарештувавши 178 осіб, серед них колишнього міністер-президента Бірми і провідника партії "Міошті" Ю. Сав (в попередньому числі "УВ" було помилково надруковано Уссав Треба: Ю. Сав. Він був міністер-президентом Бірми перед японською інвазією, і в 1942 р. англійці його заарештували за зв'язки з японцями. В 1946 році його звільнено. Його партія була в опозиції до антифашистської Ліги, до якої належали замордовані міністри.—Прим. Ред.).

РАНГУН. (РШТ.). 22 липня. В Рангуні заарештовано понад 300 осіб, що їх підозрюють у вбивстві міністрів. Досі ще не пошастило натрапити на слів убивців.

Відгуки англійської преси

ЛОНДОН. 21 липня. Висловлюючись у Нижній палаті з приводу подій у Бірмі, прем'єр-міністр Етлі сказав, що політика англійського уряду щодо Бірми залишається незмінною. Англія бажає, щоб Бірма досягла повної незалежності, але англійський уряд несе відповідальність за лад і спокій.

Англійська преса висловлює жал з приводу вбивства лідера антифашистської Ліги в Бірмі Уанг Сана. В найкритичніший момент своєї історії Бірма позбулася людини, що могла б дати їй конструктивний вигляд і поставити її на ноги. Якби

Уанг Сан залишився живим, він привернув би лад в країні. Такими приблизно словами оцінює консервативний "Дейлі Телеграф" втрату бірманського народу. "Манчестер Гардіан" називає цю втрату катастрофою, бо, за словами часопису, в історії рідко бувають випадки, коли народові так потрібний його вождь. Перед Уанг Саном стояло завдання, що випадає на долю небагатьох: побудувати майбутню Бірму. "Таймс" вважає, що ніхто в Бірмі не може посісти те становище, що його посідав Уанг Сан. Бо лише він міг спрямувати сили націоналізму в конструктивне русло.

Докові робітники проти Росії

НЬЮ-ЙОРК. 400 делегатів щорічного конгресу Міжнародного Об'єднання докових робітників, що належать до АФД, ухвалили резолюцію, згідно з якою профспілка береється викликати політичний страйк проти СССР і його сателітів, щоб там самим підтримати американський уряд, якщо він зважиться на антисовєтську політику. Цей страйк викився б у ту форму, що

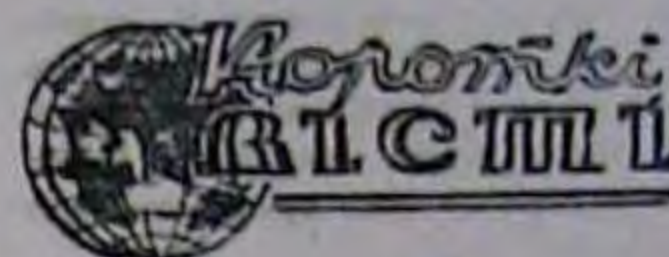
члени профспілки відмовилися б вантажити кораблі, вантаж яких буде призначено до портів тоталітарних чи агресивних країн.

А втім, це засідання проходило під знаком гострих нападів на комуністів всередині американських робітничих організацій. Комуністів тут називали "зрадниками Америки".

(Зюдвестфунк Фольксцайтунг 19. 7. 1947).

Поправка

У попередньому ч. "У. В." у статті Б. Синенка (2 стор., останній абзац) треба читати "Кости Гордієнка" (а не "Кости Городієнка", як помилково надруковано).

* ЛОНДОН. (АП). З причини скорочення прибутку паперу, лондонські часописи вийшли в понеділок, вперше по закінченні війни, знову форматом часів війни, тобто лише розміром чотирьох сторінок. В численних статтях преса напала на уряд за такі заходи.

* ПАРИЖ. (Зюдвестфунк). 22 липня. Дружина аргентинського президента Перона сеньора Перон прибула вчора до Парижу.

* БЕРЛІН. (Пена). У Берлін-Трентові збудують із мармурових плит 80-метровий пам'ятник Сталіну. Демонтаж плит виконуватиме будівельна фірма Гольмана, що брала також участь у будівництві Райхскапеллері.

* БЕОГРАД. (Радіо-Лайпціг). До Београду прибула турецька торговельна делегація. Вона провадитиме переговори з приводу підписання югославо-турецького торговельного договору.

* ВАШІНГТОН. (ГА). 21 липня. Як видно з пірничого економічного звіту президента Трумена, останнім часом кількість промислових робітників у США досягла приблизно 60 мільйонів.

* БЕЙРУТ. (РШТ.). 22 липня. Арабські країни передали комісії ООН в справах розслідування жидівсько-арабських відносин у Палестині спільний меморандум. У ньому вони вимагають визнати Палестину за арабську державу, припинити жидівську імміграцію і вивести звідти англійські війська.

* МОСКВА. (Дена-Ройтер). Під час англо-совєтських переговорів про майбутній торговельний договір між обома країнами Сталін пообіцяв Англії 6.500.000 тонн російського збіжжя на наступний рік.

* ЛОНДОН. (ШГН). Фельдмаршал Монтгомері відізнає у вересні Мехіко.

* ЛЮБЛЯНА. (ЮП). Югославський суд в Люблянці виніс 12 смертних вироків над колишніми націонал-соціалістами. Серед засуджених — колишній гавійтер Каранті Ф. Райнер.

* ПАРИЖ. (ЮП). За словами Бідо, з 7 млн. мешканців французької окупованої зони денацифікаційні суди розглянули справу 476.000; з них покрано 200.000 нацистів.

* МАДРИД. (ДПШ). На підставі закону про амністію, в Іспанії звільняють приблизно 12 тис. в'язнів. Закон передбачає негайне звільнення всіх в'язнів, що були засуджені менше, ніж на 26 місяців тюрем. Для тих, що їх засуджено до 12 років ув'язнення, термін відбування кари буде зменшено на 1/4.

* АНКАРА. (Зюдена-АФП). Закінчили свої переговори в справі американської допомоги, американська військова місія відізнає з Туреччини.

* ВАШІНГТОН. (Зюдвестфунк). 22 липня. Президент Трумен визначив склад американської делегації на Сесії ООН у вересні. Американську делегацію очолює державний секретар Маршалл. До складу делегації ввійдуть Осен, паві Рузвельт, Даллес та інші.

* ВІДЕНЬ. (ЮП). Як повідомляють у Відні, угорський уряд офіційно заарештував австрійського міністра торгівлі і міністра харчування прибути до Будапешту на нараду з приводу укладення австро-угорської економічної угоди.

* ЛОНДОН. (ББС). 21 липня. Союзна корабель "Черняховський" нахочив на еспанський вітрильник, в чоловіка з екіпажу вітрильника загинуло. Протягом 10 годин судно застрягло коло вітрильника і підірвало на собі борт 3 еспанського корабля.

Без СССР і його сателітів!

Те, що сталося на Паризькій Конференції трьох міністрів закордонних справ — Бевіна, Бідо і Молотова під час обговорення Маршало-вого плану і після цієї Конференції — цілком вірно й правильно вважає світова преса за важливий момент сучасної міжнародної політики, за поворотний пункт в історії післявоєнного світу. Всі наші визначні політики Америки і Західної Європи на можливість мирної співпраці західної демократії з червоною імперією Сходу остаточно вперше розбилися. Світу, на-решті, зрозумів, і переконався, що всі поступки — політичні й економічні — Сходу, зроблені покірним Рузвельтом і Черчилем, були даремні, цілком зайві: червоний божок Янус показав своє друге, справжнє обличчя.

З цього приводу вам хотілося б пригадати нашій громадськості один відрадий факт, а саме — тепер не тільки наші сусіди поляки, білоруси, чехи, маляри, румуни, ворожі до тоталітарного режиму на Сході, а також демократи всього світу зацікавилися доволі сильно боротьбою нашого героїчного народу з комуністичною навалюю із сходу і уважно приглядаються до нас. Бож, справді, ми пройшли й досі проходимо дуже жорстоку й сувору історичну „школу левізму і сталінізму“ в теорії і на практиці, гірко і великими жертвами — життями наших людей заплатили й платимо за кожну „лекцію“, мали нагоду добре пізнати й зрозуміти їх суть, ходи й переходи, методи й логіку політичного мислення й дієвості, знаємо їх тактику „м'якого і катанця“ і навчилися відгадувати думки, далекосяжні заміри й плани східних моголадців. Нас вразило тепер обманути. Те, що сталося тепер у Парижі, довгий час було загадкою для західної демократії, а для нас це було розгаданим сфинксом. Бо пройшовши „червоний перевішкіл“, ми розуміємо його діалектику думання.

Що сталося в Парижі? Весь світ, надто зруйнована війною Європа, з жаждою і втерпелістю понад два роки чекають на тривкий і справедливий мир. Європа криється. Усі змучені і виснажені фізично, матеріально й духовно довголітньою війною народи прагнуть якнайшвидше залікувати свої рани, прийти до політичної, господарської і духовної рівноваги, відновити рівень життя пересічної людини, дати спокій його родині. Ці прагнення зовсім природні, людські, шляхетні, правильні, конечні. Чи можна проти цього заперечувати? Зрозуміло, ні!

Прошло багато міжнародних нарад, конференцій, зустрічей, а проте ще досі після перемоги над націонал-соціалізмом і фашизмом спованого миру немає. Ми не раз дивувалися незрозумілій, далекоидущій поступливості західних дипломатів і політиків, які іноді дорогою ціною намагаються заспокоїти, задовольнити вибагання московського велетня. Але природа тигрула його до лісу. Він удавав, що хоче примиритися, а насправді думав і думав на західних, нудя, голоді і холоді „роздумувати світову пожежу“, пожежу світової комуністичної революції. І хоч в 1943 р. формально Комуністична Інтернаціоналізація, але члени його — Діттлер, Раковський, Готвальд, Пік, Тіто, Тодіанті, Панкер, Торез, Дюкло — або стоять на чолі державних урядів, або керують комуністичними партіями в окремих країнах, „націоналістичними, демократичними“ способами підтримуючи і підполюючи основи державної політики зголоді-влях, обдурях, змучених громадян Франції, Італії, Австрії, Угорщини,

Румунії і т. д. Ці „погоничі“ європейської шкали не жаліють батогів, щоб до краю її загнати й добити. Це не сантименти, а очевидні факти.

Захляна демократія хотіла примиритися, шукала шляхів для примирення. Устами Молотова в Парижі було заявлено, що Маршалів план, (який, як це стверджували президент Трумен, представники американських республіканців, Бевін, Бідо — не має жадних політичних цілей, а є лише виявом шляхетних бажань американського народу допомогти відбудові знищеної післявоєнної Європи), що саме цей план є „новим наступом американського „доллар-імперіалізму“, не реабілітацією, а поділом Європи і створить ще більші труднощі“.

Виглядом т. зв. плану Молотова був готовий ще 2-го липня п. р. перед приїздом останнього на конференцію в Парижі. Саме тоді за наказом Кремля вишкочувалися один за одним так звані міністри-президенти держав-сателітів, щоб на швидку підписувати торговельні угоди. Демонстрація була організована назовні вдало.

З другого боку, представники західно-європейських держав зібралися, щоб обміркувати засади і плани координування своїх дій і, мимомовно всіх сподівань Москви, без яких розривувалось протягом 3-4 днів вирішили висвітлити свої внутрішні економічні можливості і потреби і скласти план, в чому саме потрібна їм допомога з боку США. Ще раз Бевін заявив, що ця

Голова французьких Національних Зборів Ерро з 1-го до 4-го липня перебував у Лондоні як гість англійського уряду. На фот.: Ерро розмовляє з англійським міністер-президентом Етлі. (Дена-НПГ-Білья).

Після цієї заяви Молотова у західній демократії розвіялися усі ілюзії, усі надії на будь-яке примирення з тоталітарним Сходом, а що більше, як заявляє „The Manchester Guardian Weekly“ від 10 липня 1947 р., „руйнуються всі бази для можливої дружби“.

А йшлося на Паризькій Конференції про те, щоб під погрозами Москви відірвати Англію, Францію та інші західно-європейські країни від США, підкорити їх політичному впливові російського „царового валка“, ще раз домогтися, щоб Америка не втручалася до європейських справ, щоб Європа танцювала під російську дудку. Але не вийшло і не могло вийти, бо йдеться про порятункові всієї світової цивілізації і культури, про збереження вікових надбань мозку і серця всього людства — про Європу.

Розглядаючи сьогодні те, що сталося вже фактом, хочемо лише ствердити його і зробити кілька висновків. На Паризькій Конференції трьох міністрів і після того 12-го липня п. р. представників 16 європейських держав насправді дано початок новому періодові європейської історії, періодові, що позначається поділом Європи на східний і західний блоки. Сталося але, але воно якраз вийшло на добре. Остаточно з'ясувалися позиції, думки, і навіть плани.

„Конференція в жадному разі не скерована проти будь-якої держави або проти групи держав“. Обраний комітет співпраці і 4-ри підкомісії вивчають всі господарські ресурси держав, дефіцит, індустріальні потенції і потрібні запаси сировини, щоб протягом найближчих чотирьох років відбудувати господарське життя. Особливо відрядне явище, що Британія і Франція погодилися залучити до плану відбудови Європи всі ресурси своїх позавропейських колоній, є на це згода також інших держав. Це дасть змогу майже повністю забезпечити країни Заходу хлібом і харчовими продуктами, оскільки держави східного блоку фактично оголошили економічну блокаду західно-європейських держав. А зрештою, США відмовляються постачати все потрібне державам-сателітам СССР і всі лишні продалуть на захід Європи. Виникає питання, що зробить Захід із своїми промисловими виробами? Відповідь на це така: потреба світу, поза східним блоком, в машинах і сировині така велика, що тільки переорганізувавшись і перешикувавшись міжнародно торгівлю, всі країни матимуть доволі праці для себе й інших.

Отже всі розрахунки керівників східного блоку на горах Заходу не обгрунтовані. Але постає питання: що аграрні країни Сходу зроблять з своїм хлібом, звідки вони візьмуть машини і сировину? На це питання покищо відповілі немає, але не підлягає сумніву, що тут саме будуть непоборні труднощі, бо СССР, як не вилізь з торговельних угод, укладених з державами-сателітами, замінити їм індустріального Заходу і Америки все ж таки не може.

Зрозуміло, СССР намагається всіма силами „підминувати“ і зір-

Профспілки підтримують Бевіна

ГАСІНГС. (ЮП). 20 липня. Загальна профспілка транспортних робітників в Англії, одна з найбільших профспілок світу, на своїй щорічній конференції в Гасінгс одногласно схвалила резолюцію, в якій вимагає, щоб уряд проводив таку зовнішню політику, яка відповідала б зобов'язанням Англії щодо Об'єднаних Націй. Генеральний секретар профспілки А. Дікін з приводу резолюції сказав, що її можна розцінювати як схвалення закордонної політики Е. Бевіна. Бевін, що сам прийшов із лав цієї профспілки, виклав на цій конференції принципи своєї зовнішньої

політики. Як повідомляло ББС, він сказав: „Європа може багато зробити, щоб стати економічно незалежною від США. Ми не хочемо розколотися Європу на дві частини. Для цього світ став занадто малим. Мені здається, швидко я прагну дру-гого Мюнхену. Насправді ж я не бажаю нічого іншого, як тільки того, щоб Європа знову відігравала в культурному світі солідну роль. Європі неможливо об'єднатися, якщо йдеться лише про політичне об'єднання. Та зате таке об'єднання можливе на економічній основі.“

У справі переселення на працю до Голландії

У зв'язку з запотребуванням робітників для промисловості в Голландії Міждержавний Комітет опіки над біженцями (IGCR) в порозумінні з голландськими заінтересованими чинниками в часі від 17 до 27-го червня п. р. організував поїздки окремих національних груп ДП з американської зони для ознайомлення з умовами праці й життя робітників. Делегація, серед якої були три представники української еміграції, оглядала переважно великі підприємства, як нап., заводи радісних апаратів, жарівок, електричного приладдя Філіпса, доки, машинобудівельні і металообробні заводи, деревообробні, текстильні, одягові фабрики, копальні вугілля, робітничі помешкання, лікарні, розвагові улаштування і т. д. Вечерні інформаційні делегації давали представники уряду праці та промисловці. Делегація мала повну змогу розмовляти і розпитуватися усіх про все потрібне.

Після закінчення поїздки делегація склала й передала на руки представника Айжисіар свій рапорт, а крім того українські делегати від свого імені передали йому ряд сво-

їх окремих побажань і домагань. Головна Українська Переселенська Рада, заслухавши інформацію своєї делегації, визнала умови життя і праці голландських робітників задовільними. Але запропоновані голландським урядом умови перебування на працю для наших людей вважає менше корисними, зокрема з тої причини, що до виїзду допускається лише самітніх людей без родин з обмеженням віку до 35-38 років життя.

Рада звертає також увагу на те, що умови праці і життя для наших самітніх жінок і молодих дівчат некорисні. З огляду на те, Президія ГУПР вважає, що свою позицію щодо перебування наших людей до Голландії може зайняти лише після ознайомлення з остаточним договором на працю, що його має скласти голландський уряд з американськими чинниками. Президія сподівається, що в дальших переговорах Американського Військового Управління з голландським урядом наша делегація буде брати участь і обороняти інтереси нашої еміграції.

Головна Українська Переселенська Рада.

Привіт „Українським Вістям“! (Лист із Бразилії)

Подружжя Х-х, що працювало в редакції „У. В.“, виїхавши до Бразилії 2 місяці тому, надіслало листа, якого нижче наводимо майже цілком.

1. 7. 47., БРАЗИЛІЯ, Терезополь. 11 год. дня у нас, а у вас 5 година вечора. Цього листа пишу для всіх моїх товаришів. Іхали 14 день пароплавом: було дуже гарно, хоч декого замулило — майже всіх жінок. Харчі були дуже добрі. Також наші люди влаштували для себе гулянки з танцями і музиками. Коли прибули до Бразилії, то тут зустріло нас бразильське начальство і моторовими човнами підвезено нас на один острів, де ми перейшли ще одну медичну комісію. Потім поліція замальдувала та інші формальності. Це тривало тиждень. Видали на особу по 185 крузерів. Гроші ці тут мають велику ціну — за 150 крузерів можна купити годинника „Омега“. Отже добрий фахівець може

мати годинника за два робочих дні ще й дещо залишитися йому. Годинників тут як соломки, золота також. Гарне вбрання коштує 1000 крузерів, радіо — від 750 до 6000 крузерів. Робітник може мати зарплатні на місяць від 750 до 3000 крузерів, а кваліфікований — вдвоє більше. Харчі коштують дуже дешево і ті, що були для нас у Німеччині за найкращі, тут вважаються за найгірші. Я маю частого заробітку (тобто після необхідних витрат) 1000 крузерів. Це тим часом, згодом матиму більше. Харчі дуже добрі, квартира на 100% Лена лише готує їсти для родини. Місто дуже гарне, курортне, клімат цілком придатний для нас. Вночі холодно, а вдень 15 — 20 ступнів тепла (тепер тут зима), а влітку, кажуть, тут 15 — 35 ступнів тепла. Перебуємо в горах, де багато людей різних національностей. Про хвороби нема навіть згадки; різних галів також не чути тут. Маємо вже одного шмика приятеля, що живе 28 років тут, а також одного румуна, що трошки розмовляє поросійськи. Є тут десь українці, але ми ще з ними не познайомилися. Ве тут люди чемні і поважають і на ми добре.

Між іншим, я тут з родиною сам — всі інші з нашої групи поїхали до Сан-Паулю. Працюю яко тестер. Коли ще буде залиш до Бразилії чи кудиінде — раджу, зокрема добре знати мову. Роботи тут скільки хочете. На цьому кінчаю, відріг на пишу більше. Привіт всім знайомим та землякам.

В. ВАСИЛЕНКО.

І та О. Хм

Українська Економічна Висока Школа у Мюнхені, яка перша з українських високих шкіл на еміграції після другої світової війни розпочала свою діяльність — ще в другій половині жовтня 1945 р., виявила дотепер чималі успіхи. Завдяки довготривалому досвідові, високоякісному підходові та непересічному організаційному хистові ректора Б. Мартоса, УЕВШ розпочала й успішно вела свою працю вже в ті дуже несприятливі для нашої еміграції часи, коли по різних осередках наших емігрантів ще бушували репатріаційні комісії, які „заохочували“ різними способами до повертуту, вели всім емігрантам життя у великому напруженні, в страху перед насильним вивозом. Ця наша висока школа у ті тяжкі часи взялася за конкретну роботу — підготову національно-свідомих і високоякісних кадрів фахівців-економістів.

Ясно, що в ті часи було нелегко працювати. Але зосереджена в УЕВШ професура та студентство бралися до праці з запалом, бо їм присвічувала глибока віра в правду і справедливість, а це давало можливість бути оптимістами. І тільки завдяки цьому психичному настанавленню та вірі в світле майбутнє України, спочатку з бажанням у свій час якнайбільше спричинитися до визволення й розбудови Української держави, можна було в ті часи працювати, не тратячи нервів. І так з нічого постав сьогодні вже поважний науковий заклад, що об'єднує близько сорока викладачів та щось із 300 студентів. Досі йшла праця в УЕВШ чи не найрегулярніше з-поміж усіх високих шкіл у Мюнхені.

Треба було боротися з найрізноманітнішими труднощами. Їх великою мірою переборено і УЕВШ може похвалитися першими своїми наслідками: 28-го червня ц. р. випустила вона своїх перших дипломованих економістів. До дипломного іспиту було допущено 13 кандидатів, з яких 2 відступили, а 11 склали з повним успіхом. Таким чином ми маємо 11 нових кваліфікованих економістів, справжніх своїм знанням, а частинно вже й досвідом, служити Батьківщині.

Питання кадрів у нас було віддавна пекучою справою. Ми зна-

мо, як негативно відбився на державно-творчій роботі в часі наших визвольних змагань брак українських національно-свідомих фахівців, отже добрих фахівців і суспільників взагалі. А тому в другому етапі визвольних змагань звернено на це увагу і розбудовано українське високое шкільництво. Як українська професура, так і студентство зрозуміли важливість українських наукових центрів у підготові кадрів, що мають виконати свої специфічні українські завдання. Теперішня молодь — це майбутній народ, а теперішній студент — це майбутній передовий, політичний, економічний та культурно-суспільний діяч. Теперішнє студентство — це майбутня наша еліта. Ця еліта мусить бути під кожним оглядом українська, тобто правильно розуміти потреби й завдання української нації та в українському дусі їх розвивати. А для цього вона мусить бути озброєна як духово, так і фахово. Безперечно, що відповідну духову підготову може дати тільки українська школа. Коли йдеться про фаховість, то часто чужа школа, маючи всі потрібні засоби до дисципліни, може в багатьох ділянках (техніка, медицина тощо), дати кращу практичну підготову, але в суспільних науках українська школа може краще підготувати кадри беручи в основу, крім об'єктивних досягнень науки універсального характеру, ще й українську специфіку.

Пшучи ці рядки, беремо на увагу сучасне становище української нації. Там — під найтяжчою у цілому світі займатися — українська молодь хоч і вчиться, то вона не має доступу до безпосередніх джерел науки, до джерел шукання об'єктивної правди. Тим більше немає можливості плекати українську національну духовість, тому великою мірою ці завдання виконує українське високое шкільництво на еміграції. Тут український студент має можливість безпосередньо зустрічатися з представниками української науки, а з другого боку, має доступ до різноманітних бібліотек і викладів світової слави вчених, тому може всебічно розвиватися.

Наше патрістичне студентство сьогодні йде туди на студії, де вважає, що придбає найбільше знання, потрібного для служіння Батьківщині в

й визволенні, закріпленні та розбудові. А тому помітне пожвавлення праці українських високих шкіл. На пожвавлення має вплив і те, що велика частина студентства, керуючись внутрішнім імперативом та свідомістю потреби збільшення українських кадрів-суспільників і економістів, дає перевагу цим студіям, знаючи, що на різних землях є можливість тільки чисто фахової та вузько-спеціалізованої підготовки.

Цими засадами керувалися і нові українські дипломовані економісти. Тому, проловжуючи студії, вибрали вони українську економічну школу, де вони набули повні кваліфікації як під фаховим, так і специфічно-українським поглядом. Таким чином вони доповнюють вже існуючі і вибуваючі українські суспільно-економічні сили, брак яких наша Батьківщина відчуває.

П. Надтисинський.

Відома американська фільмова артистка Ріта Гайворт прибула 30-го червня 1947 р. до Франкфурту на Майні, щоб у рамках культурного обслуговування окупованих військ виступати серед американських воїнів.

На фот.: Ріта Гайворт шойно по прибутті до Франкфурту на Майні. (Дена-Бітль)

Передплачуйте,

читайте

і поширюйте

«Українські Вісті»

По слову партії

Наше село і наш колгоспник будують своє життя по слову партії.
З советських часописів.

Чудове життя на землі настало. Живеш і жити хочеться. Не те, що за старих часів було. Ну, що ж тоді за життя було? Встає собі зранку полтавський хлібороб і не знає, з чого почати: чи сіно йти косити, чи гарбу до жнив лаштувати, чи клуню кінчати, чи бодню під сало підпалювати...

Одне слово, рахуба та й годі! Не життя, а суцільний клопіт!

Погане життя було.

Ішла річ тепер. Ні клопоту, ні турбот. Ні про що не думав полтавський хлібороб. Ляже собі вечора та й спить, аж доки над вухом не гарконе:

— Вставай, Микито, пора вже!

Встає Микита й зодягатися хоче. Тільки він за сорочку, а йому над вухом:

— Одягай штани, а без сорочки й обійтися можна. Легше тобі й держави буде, не обриватимешся так швидко і фабрика менше сорочок виробляти...

Кидас Микита сорочку і вже прислухається, що далі той голос скаже.

— Забирай з собою курей і неси на колгоспне поле, нехай жука-кузьку видралюють! — гукає над Микитою. — Це — слово партії.

Ловить Микита курей по слову партії, кидас в мішок і йде збирати жука-кузьку.

Збирає Микита разом з курми того жука й ні про що не думає. Навіть про обід йому байдує. Бже він тепер знає, що має до нього прийти слово партії і наказати приступити до обіду. Аж не щось не чути того слова. Вже сонце за обід перевалило, вже й за ліс почало сідати, під грудьми в Микиті давить від голоду, а слова немає й нема. Не інакше, як на вечерю приїде те слово, що відосіла погнала з курми збирати в полі кузьку. Аж і вечором не чути нічого.

— Е, — думає Микита, — це, мабуть, по слову партії тільки працювати треба, а їсти самому.

Почав Микита ловити курей у полі та в мішок складати, на вечерю й відпочинок готуватися. Аж це над вухом як гримне!

— Стривай, Микито, не всю ще кузьку видралюєш! Закінчивши он та тому клуню, а тоді й додому йди!

Зідхнув Микита, почував потилицю, подивився на свій мішок з курми, що, найішися жука-кузьки, аж дзьоби порозкривали, та й подумав:

— Воно й нічого б було, і менше клопоту й думок, коли по слову партії працюєш, якби ж їсти по слову партії давали. А то хоч самому кузьку оцю їш!

Максим ГУЛЯ.

Чудовий подарунок

(Журнал «Пласт» ч. 1)

В Миттенвальді на великому зборі пластуна пішов по руках кольоровий журнал «Пластун». Він відразу ж зацікавив молоді. Полонив їх багатьма цікавими і мистецькими зображеннями (робота мазира Григорієва; він же й редактор журналу), фотомонтажами і, насамперед, прекрасним добром матеріалу.

Тут пластуна-юнак знайде і пригодницьке оповідання («Щоденник містика», «Кінець репортера»), і монтаж відомої трилогії У. Самчука «Волинь», і нарис, статті про великих людей світу: Бетховена, Леонардо да Вінчі, Дюрера... Постійна сторінка «Словник Пластуна» пояснює нашої молоді суть демократії.

Шойно по виході в світ — кілька примірників журналу вже попливли за

море на виставку світової пластової літератури в Америці. Безперечно, журнал буде гідно нас репрезентувати, а разом і зробить свою корисну працю статтею «Україна» англійською мовою. Пластун не лише розповідає, він і запитує (кореспондентів з читачами), і запрошує читачів — пластуна бути кореспондентами-репортерами. З педагогічної точки зору, всі застави неопиняна річ.

Як додаток до журналу, виходять книжечки «Бібліотека пластового напечника». Члени братства «Чорного перла» отримують таких книжок цілу серію.

«Пластун» — дійсно відкриває вікно в світ, а світові — відкриває вікно до українського пластуна.

Л. П.

Чого нам треба і не треба вчитися в німців

Історичні події склалися так, що багатьом тисячам нашого народу ось уже кілька років доводиться жити на німецькій території серед «расових», руських і неруських німців. Але для кожного ясно, що наше перебування тут є лише тимчасове. Ще рік, ще два — і в кожному разі основна маса нашої еміграції опиниться на якійсь іншій землі. Але незалежно від того, чи ми всі виїдемо звідси, чи ні — ми тепер опинилися в оточенні значно відміннішого від нас народу і тому обов'язок кожного з нас — детально простудіювати цей народ, тобто, запозичити те, що є кращого в ньому і відкинути те, що є гіршого. Це особливо необхідним буде тоді, коли ми, повернувшись на рідні землі, розпочнемо нове життя в нашій молодій Батьківщині. Тоді великий досвід, добутий нами в різних краях за кордоном, безумовно сприятиме господарській і психологічній будові нашої країни.

Про німців серед нас можна різне почути. Одні і далі підносять їх «до небес», інші, навпаки, (хоч і їх не багато) вважають, що в німців

нема нічого позитивного, або в кожному разі такого, чого ми могли б навчитися. Ясна річ — як перший так і другий погляд є чисто суб'єктивний і тому неправильний.

В цій замітці ми зовсім не маємо на увазі подавати хоча б приблизну «аналізу німецького народу». Це тема дуже широка і велика. Ми лише коротко хотіли б указати на деякі риси німецького народу, які ми, українці, беручи нас як масу, могли б перейняти і на риси, які треба було б рішучо відкинути.

Чого багатьом з нас варто по-вчитися в німців?

По-перше — це так званого широко відомого німецького практицизму. Чи в побуті, чи під час роботи — німець завжди намагався якнайкомфортніше і «най дешевше» улаштувати своє життя. Чи, наприклад, велосипед для нас і для німця є те саме? Тоді як у нас ця машина використовується майже виключно як спортивний інструмент, або річ, яка привабила лише прискорює пересування з одного місця на друге — для німця велосипед це майже те саме, що для нашого

дядька віз. Чого німець тільки не везе на цій нескладній машині! Або т. зв. «рюкзаки» (наплечники). Та де, в нас, зокрема, на Придніпрянщині хто бачив «рюкзаки» такого типу, як носять німці? Люди надівають їх тугачи завжди і все руками, але наплечники були «це в моді» — бо це, бачте, нагадує «людину з торбою», «старця». Між тим, «рюкзаки» — річ дуже практична, річ, яка заощаджує багато сил тому, хто подорожує.

Так само німці дуже практичні, скажімо, щодо одигу та багато інших речей, які, звичайно, важко всі перерахувати.

Другою цінною ознакою німців, яку нам також варто було б перейняти — це вміння німців поводити себе публічно. Де б ви не були — на вулиці, в трамваї, в потязі, чи в черзі — скрізь, незалежно від рівня та інтелігентності чи віку німця — ви бачите коректність, спокій, витриманість. Публічно навіть ніхто голосно не розмовляє, вважаючи, що це не кожному може подобатися. З цим між іншим пов'язана ще й інша дуже цінна ознака німців, відома на весь світ — це вміння створити порядок (але не плутати з тим «порядком», який створили були німці на наших окупованих землях). Чи де-які колись

хто бачив, щоб п'яний німець валився на вулиці або займався розбишачством.

Третьою цінною ознакою, якою можуть німці гордитися перед багатьма іншими народами — це особиста чистота і взагалі чистота оточення в буквальному (санітарно-гігієнічному) розумінні цього слова.

З другого боку, ми повинні рішучо відкинути те негативне, погане, що також, може як ніякий інший народ, характеризує німців. Це їхній егоїзм, чим зрештою є безгрішні і інші західно-європейські, переважно не слов'янські, народи. Це ж факт, що за старанно вихованою фізіономією німця часто криється справжній звір, а може щось і гірше. Не будемо наводити жахливих прикладів з недавнього минулого — їх кожен знає. Наведемо тільки один такий характерний випадок, який нещодавно стався з однією українкою — пані Н. в одному цивільно-баварському селі. Пані Н. якийсь час мешкала з чотирьохрічною дитиною в будинку бавара, який має 9 гарних діляних корів. Дитина була але-мічною, і тому дікарі їй приписали пили нове молоко. І ось коли пані Н. звернулася до жінки бавара, щоб та за гроші продала їй шіваль-

ра молока — та категорично їй відмовила...

Ясно, що така істота на двох ногах, як та баварка могла вирости тільки на німецькому ґрунті, але в кожному разі не на українському.

Знаю я також немало таких моїх сусідів німців-католиків, які кожної неділі з німецькою точністю о дев'ятій годині ранку, а пізніше й увечері ідуть до «кірхи» і тут з молитовником в руках стають навколішки і моляться Богу, супроводжуючи кожну молитву голосним співом на всю церкву. В молитвах вони очевидно тисячі разів повторюють і співають святи слова про «любов до ближнього», про «любов до ближнього» і т. д. А приїшовши додому ці «побожні» німці в кожному разі до свого собачки в тисячу разів краще ставляться, ніж до першого лішого австралера... І це зається їхньою мовою «любов до ближнього». Отже, тут явно бачимо повне лицемірство, фальш і обман в психіці, якщо не всіх, то в кожному разі дуже багатьох оцях вчорашніх «юберменшів».

Але, повторюю, поруч багатьох негативних рис німця, є й такі, які ми можемо і повинні запозичити.

Ю. МОВЧАН

Свято весни

Хмуриться Ветерштайн. Темносі-
ні дощові сповзають по його
гостросхилих боках і, розірвані на
шмаття, сіються дрібненьким по-
долінь. Непогоду віщує старий; хоч
Карвельд, одні забувши мамут,
помережаний ритмичним століть,
усміхається багатозначно відсвітами
далеких прояснень. І, наспереч фа-
натичній вірі тубільців у свій вели-
кавський барометр, ми наважусь
сподіватися сонця. А що ми йшли
з пірою в нього, то воно, влячче,
простувало за нами. Впав з сон-
ном ми зайшли, трохи спізнень, на
велику площу, мабуть, спеціально
упоряджену для парадів. Як аль-
пійська полонина, вона розквітла
кількома тисячами пластуницьких
леліток, що привіями чотирма віт-
рами — з усіх сторін! — впади над
зеленим ізаром гомінливим табором.

Під звуки національних гімнів гордо
злітають на вершечки щогл прапо-
ри гостей: білорусів, литовців, ма-
дьяр, поляків... Ще привітання від
німецьких і російських скавтів...
Поздоровлення від українського гро-
мадянства... І нарешті парад юна-
ків і юнок, що в своєму серці по-
селили навічно весну, а лише свої
увіччали знаком сонця.

Цілий день, лагідний альпійський
день шостою липня, ми впадалися
силою, радістю, запалом, красою і
спритом, що по вінічя переполюва-
ли душі учасників і гостей цього
величного свята ТРИДЦЯТИП'ЯТИ-
ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТУ.

І коли традиційна варта вогнищ
стовпом піднеслась до зірчатого
шатра, коли сліпучими метеорами
мережали піч ракети й іскри, коли
тисячоголосий привіт розпірає під-
ніжжя гір, що вони аж синіли при
спалахах фосфорів від натуги
встояти перед прибоєм, ми думали
про них, що ВДОМА.

Хай їм потіхою і надією буде
хоч те, що ми про них не забули.

Микола ТАВОЛГА.
Міттенвальд-Штутгарт,
6-8 липня 1947 р.

До українського громадянства!

Третій рік еміграції проходить в
куди важчих матеріальних і побу-
тових умовах, як було зразу по
закінченні війни. Голод і нужда
панують майже в цілій Європі і
держави, що зберегли ще свою го-
сподарську рівновагу не в силі до-
помогти знеможеним народам. Ук-
раїнське громадянство на синаль-
шій в Німеччині відчуває не бо-
люче на собі. У нас чимраз більше
потребують, чим мусить помагати
сама українська громада. Українське
громадянство дало вже не раз до-
каз, що розуміє потреби другого і
ціле наше українське життя ми
збудували, допомагаючи одні другим,
сильніші слабшим, кожний допома-
гати братові в біді хоч би найдрібі-
шою лютю. Наші потреби збіль-
шуються з кожним днем, а громада
наша меншає. Число висерйнігува-
них збільшується, а багато родин
залишається без найкращого за-
безпечення, а в тому жінки з діть-

ми без допомоги і опіки розкинені
по цілій Німеччині. Десятки потре-
бують звертаються до нас кожного
дня по допомогу. Число їх ще
збільшиться. Тому, доки ми ще всі
разом, спільні з допомогою для них,
що найбільше знедолені і найдовше
будуть зносити важкий гніт безро-
бїття і непевного завтра.

Творім основу для збереження
української людини на чужині і
жертвуймо на Допомоговий
Фонд.

Збірку на Допомоговий Фонд пе-
реведуть Відділи Суспільної Опіки
і Жіночої Організації, починаючи
від дня виходу Ольги, 24 липня до
15-го серпня 1947.

Жертвуйте кожний хоч би
найдрібішу жертву!

Центральне Представництво
Української Еміграції.

Об'єднання Українських Жінок
на Еміграції.

ОГОЛОШЕННЯ

За зміст оголошень Редакція не відповідає

УВАГА! УВАГА!
В И И Ш О В Д Р У К О М
К О Б З А Р

повне видання в 4-х томах, 707 стор. Ціна 32 НМ.
ПОТРЕТ Т. Г. Шевченка, двокольоровий,
розм. 34 x 50 см. Ціна 6 НМ.
Кольорова картина «Хата на Полтавщині»,
розм. 21 x 30 см. Ціна 5 НМ.
Школам, книгарням та кольортерам 25% знижки.
Замовлення тільки за поштовою післяплатою слати
на адресу: Ukr. Verlag „Barwinok“ (22 a) Solingen, Post-
fach 681.

Найшли до продажу музичні праці П. КРАЧКЕВИЧА (рояль)
«В подземельях Варшавы», «Ночь в Бахчи-
сарай», «Венгерская Рhapsodia», «L'Andalouse»,
«Marche Funebre».

Друкується: «Отец Сергий» — симф. за романом гр.
Л. Толстого, «Вальс Ді».

ЦІНА ПРИМІРНИКА 6 НМ.

Звертайтеся на адресу: 10a Wildflecken, USA Zone, D
Camp. P. Kratschkewitsch.

Сотник МИХАЙЛО СОКОЛОВ

Ставля Спілка Інженерів і Тех-
ніків у Ельвангені діляться з
українським громадянством сумною
вісткою про смерть сотника
інженера Михайла Соколова.
Покійний народився 1896 року в Черні-
гові. Там кінчив гімназію року 1914.
В першій світовій війні служив поруч-
ником гарматного полку російської
армії. Коли почалися бої за Львів,
брав участь у них як сотник гарма-
тного полку УСС. Пережив трагедію
української армії, потрап у польський
полон до Домбів, звідти втік до Чехії.
Пізнав вихід до Югославії, де скін-
чив геологічний відділ вищої технічної
школи. В Югославії жив аж до 1944 р.
Від серпня 1946 року жив у Ельван-
гені.

Небіжчик був дуже чесною і працю-
ватою людиною.

В. Й. П.

Представництво СУІТЕ
на Бюртемберг-Ваден, ста-
нція в Ельвангені.

7-го липня 1947 р. в лікар-
ні Етлінген раптово помер
відомий громадський діяч
проф. ЛЕВЧЕНКО Пе-
тро Якович.

Сповідасмо земляків про
несподівану тяжку втрату
серед наших науковців на
чужині.

Мир праху твоєму, доро-
гий Петро Якович!

Друзі і співробітники покійного.

З глибоким сумом сповіда-
ємо про передчасну трагічну
смерть нашого брата, друга і
земляка Євгена Івана Лазарови-
ча з Полтавщини, що сталася
7. 7. 1947 р. після тяжкої опера-
ції в лікарні в Міттенвальді.
Тіло покійного поховано на
ім. приватні в м. Міттенвальді.
Спи спокійно, Брате, Друже!
Хай легкого буде Тобі чужа Ба-
варська земля!

Брат, сестра, друзі, земляки.

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ ДО БЕЛЬГІЇ І АНГЛІЇ

Наш часопис для перед-
платників з Бельгії коштує
16 НМ на місяць, а до Ан-
глії — 9 НМ (разом з опла-
тою за пересилку). Оскільки
гроші звідти досі ви-
силати не можна, слід перед-
плату здавати ще перед
виїздом, з тим, щоб потім
повідомити про свою адресу
або доручити своїм знайо-
мим, що лишилися у Німеч-
чині, передплатити часопис.
Одночасно адміністрація „Ук-
раїнських Вістей“ поперед-
жає всіх кольпортерів, що
в разі виїзду їх до іншої
країни або місцевості, треба
завчасно попередити адміні-
страцію та відповідно роз-
рахуватись.

АДМІНІСТРАЦІЯ „УВ“.

НОВУ КРАВЕЦЬКУ МАШИНУ

ЗАМІНЯЮ ЗА
ЧОЛОВІЧЕ ВБРАННЯ І ЧЕРЕВКИ.
ЛИХО МИКОЛА, Укр. табір,
бляок „Б“, Новий Ульм.

ВІДКРИТО СВИЧКАРНЮ В ТАБОРІ НОВИЙ УЛЬМ:

айнгардт казарне, бл. „Б“,
км. 20, ТРУФАНЮК.
Замовлення приймаю з мате-
ріалу замовців.
Виконую доброякісно і швидко
огарки даю 70% свічок.

РОЗШУКИ

— Описковича Миколу — писати
на „Українські Вісті“ для Дмитра.
— Анатолій Сидор розшукує дво-
річну сестру Готу та Лиду Бредихіну,
Тоню Пилипу. Адреса: „Укр.Вісті“.
Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

— Рідні й знайомі — відгукніться
на адресу „УВ“ для Жованіка П.

— Батька Макаренка Григорія, що
востаннє був у Басарабі — Макаренко
Олександр Гамбург — Нойтрабен, ДП
Камі 513, Фалькенберг. 50—1.

— Співі: Постоєнка Івана, народж.
1924 р. та Постоєнка Володимира,
народж. 1925 р., розшукує Постоєнка
Пантелеймон Н. Ульм, Український
табір, бляок „Б“, кім. 40. 52—2.

— Дочку Лену і сина Олександра
розшукує мати Ярмоленко Христина.
Писати на „Українські Вісті“. 34—2

— Рідних і знайомих з с. Полтав-
Мартин Гаджика. Butzbach Kr. Fried-
berg, Emigrant Center. 40—3

ПОБРАТИМІ, ВІДГУКНІТЬСЯ!
Горділ Б., Грицько К., Профір С.
Писати на „Українські Вісті“.

— Рідних і знайомих — Хоменко
Григорій. Писати на „Українські
Вісті“ для Анатолія.

— Рідні й знайомі відгукніться на
адресу „Українські Вісті“ для Посеві Ів.

— Рідні й знайомі відгукніться на
адресу „Укр. Вісті“ для Василя Галжі.

— Борещком Юркові є лист в ад-
міністрації „Українські Вісті“. 8—

— Кузина Юлія Милея, уродж. в с.
Корчів, пов. Стрий, 19 років. Випезе-
ний до Німеччини на роботу 1942 ро-
ку. Останню перебував Остербурген.
Хто знає що про нього, прошу пові-
домити на адресу: Мелі Софія, Камп
691, Forstner-Kaserne, Assembly,
Center 691, A. Block N 4, K. m. 73,
post Karlsruhe. 60—1.

— Брата Анатолія, сестру Анну
Урбанович та дядьків: Олексія Кра-
веш та Олександра Ткачів — Осінська
Віра, Galwitz-Kaserne Bl. III-70,
Hildesheim. 61—1.

— Сестру Раїсу Біленев — Василь
Савченко, Mittenwald, Eger Kaserne,
III. 50. 62—1.

— Про Миколу Гаркавеш, хто що
знає, прошу повідомити дружину Ма-
рию Гаркавеш, Regensburg, Gangho-
fer-Siedlung, von Richthofen str. 8,
zim. 106. 63—1.

— Хто знає про місце перебування
Вороновського Константина, або ж
знає які відомості про його долю —
ласкаво прошу повідомити Вороновсь-
кого Миколу. (20 a) Godenau bei
Alfeld-Leine D. P. Lager. 64—1.

— Співі Володимира та Миколу
— Дрошенко Карпо, München-Feldmo-
ching, DP-Lager, Bar. 143. 65—3.

— Ткаченко Гаврило Андрійович,
відгукніться! Розшукує племянник
Жорж. Писати на „Українські Вісті“.
66—3.

— Своїх двох сестер розшукує
Гордієнко Ніна Адамівна. Відгукніться
на „Українські Вісті“ 67—3.

— Земляке Очеретко Антоне, від-
гукніться до друзів і земляків — Федора
та Наума — через „Українські Вісті“.
68—3.

П. інженера, що подавав ого-
лошення ч. 25 за 11 червня про
потребу технічної літератури,
просимо подати до редакції
„У. В.“ свою адресу.
6 пропозицій

КУПИМО ДРУКАРСЬКУ МАШИНКУ

Зголошуватись на адресу
„Українських Вістей“

Увага!

Читайте тижневий журнал
української демократичної
думки „На Чужині“! Пре-
numerат уриває без жад-
них формальностей Ваш
листоноша або кожний ні-
мецький поштовий уряд усіх
трех зон Німеччини за пла-
тою 4 марок на місяць. 1

— Свою матір Францішку Возняк і
брата Дмитра Возняка з с. Підрисля
— Возняк Йосиф. Kornberg b/Bebra
UNRRA-Lager. 69—1.

— Троць Андрій Міттенвальд (Кар-
вендальгсб.) Єгерказерне, Бляок 3,
кім. 24 — просить знайомих із Камп-
ного відгукнутися. 70—1.

— Мироніа Леоніда, Балацьку
Клеру, Носа Василя — шукає Володи-
мир. Писати: R. Ockel, P. Weibhau-
sen, a. Traunstein, 13 b 70—1.

Оксану Шапошникову з сипом
Вазерієм, востаннє перебували в
Шлезвіг-Гольштейні, розшукує Марія
Шапошнікова: Stuttgart-West, Johan-
nestr 89-III. 71—1.

— Брата Дубинського Федора М.
і одностельні Звольського Фелікса Р.
і сина Звольського Леоніда. Хто знає
про них щось, прошу писати: Гум-
Леоніда (20) DP. Camp Münster
(Lager). 72—1.

— Анну (Мінкович) Волянська —
Роман Солтикович, адреса: Стенура,
München-Freimann, Kreuzschnabel-
weg 4. 73—1

— Шукаю рідних і знайомих —
Семків Микола із Заваді пов. Казимі,
адреса: Aschaffenburg, DP-Camp 257,
Team 1049, Bois Brule. 74—1

— Сестру Білянську Ірену з с. Ко-
лодівки, пов. Станіслав, що була
випезена в 1942 р. до Німеччини. Хто
знає що про неї, прошу писати на
адресу: Biellinska Rozalia, Lebenstedt,
Lager 18 über Braunschweig. 75—1

— Свою жінку Кулик Марію з діть-
ми: Кулик Михайла, Одарку та Івану,
що перебували в останній час в Дрез-
дені, розшукує Кулик Савка з Пет-
рівки, Kornberg, Kr. Rotenburg a/F.
Petelryst. 29. 76—2

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо гаусу оплати за надруку-
вання оголошень в нашому часописі:
1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ,
1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100
НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. —
25 НМ. В тексті — 100% надлишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне
окреме слово.

Належну суму слід надіслати разом
з текстом оголошення.

Без попередньої оплати —
оголошень друкувати не бу-
демо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить

ТРИЧІ НА ТИЖДЕНЬ: у середу, а вте-
реть і неділю.

Приймається передплата:

На 1 місяць — 6 НМ

„ 3 „ — 18 НМ

Ціна окремого числа 50 Пф.

Організуйте групову передплату та зголо-
шуйтеся для кольпортеру. — Кольпортерам
знижка 20%. — У справах передплати,
одржування часопису, зміна адреса тощо —
звертатися засталою і особисто до Адміністр.

Administration „Ukrainische Wiste“
Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавничий Спілка

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ

Редакція застерігає за собою право скор-
очувати дописи, а з приводу невідповідних
дописів являється лише в особливих на-
падках. — Дописи і листи з справах ре-
дакційних адресувати не окремим редак-
торам, а Редакції

Redaktion „Ukrainische Wiste“

Neu-Ulm, Ludwigstraße 10

Редактори приймають особисто в україн-
ському таборі II. Ульму — Бляок „А“
кім. 8—13 год. щодня, крім суботи.

Authorized by Information
Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung
Neu-Ulm — Ludwigstraße 1